

"מתוך" חדשות בן עזר

מכתב עיתי לילי חינום מאת סופר נידח

גיליון מס' 796

תל-אביב, יום חמישי, כ"ב בכסלו תשע"ג, 6 בדצמבר 2012

* * *

רופא ואבא

לזכרם של קרן ומוטי שטלריד ז"ל

מאת: עדינה בר-אל

ביום שישי, ה-30 בנובמבר, ט"ז כסלו, פקד אסון נורא את היישוב שלנו, מושב ניר-ישראל בדרום. קרן שטלריד, צעירה בת 34, חולת סרטן סופנית, לא יכלה לשאת יותר את מכאוביה. היא חזרה וביקשה מאביה הרופא, מוטי, לגאול אותה מייסוריה. אביה נענה לבקשתה, ביצע את המעשה ולאחר מכן התאבד.

ד"ר מרדכי שטלריד שימש במשך שנים רבות כרופא משפחה במושב, בנוסף לעבודתו בבית החולים "קפלן". אם יש דוגמא ומופת לרופא שהוא "אדם", הרי היה זה מוטי. הוא טיפל בכולם – מתנוקות ועד קשישים. רופא מצויין. עדין נפש, נעים הליכות וסבלני. הוא היה רופא משפחה "של פעם", הכיר את כל אנשי המושב, הוועק בלילות למקרים דחופים, הציל חיים של אנשים בשעות חירום מהתקפי לב ועוד ועוד. כל כולו טוב-לב ורגישות. אחת הנשים במושב סיפרה לי, שכאשר נמצא גידול בראשה – היא ברוך השם בריאה עכשיו – מוטי החזיק בידי את תוצאות הבדיקה ודמעות נקו בעיניו. ומה הפלא שלא היה יכול לעמוד בפני סבלה ותחנוניה של בתו? בבית החולים "קפלן" הוא עבד שנים רבות כמומחה וכראש מחלקת המטולוגיה. גם שם, כך מעידים חבריו הרופאים, התגלתה אנושיותו ואהבת האדם שבו. חולים ובני משפחותיהם מתארים את מסירותו ללא קץ לכל חולה וחולה.

קרן שטלריד היתה צעירה מקסימה. בשנים האחרונות היא עבדה במערכת החינוך באשדוד, בפרוייקטים של מעורבות חברתית. נושא כל-כך מתאים לה ולמשפחתה. אני זוכרת את קרן מילדותה כילדה שקטה, כמו כל המשפחה, וחייכנית. הזיכרון הראשון שלי ממנה היה באחד מחגי פורים. קרן, ילדה כבת חמש, מחופשת למלכה או לכלה בשמלה לבנה מרהיבה. והנה היא לא זכתה להיות כלה.

"מניין השמלה?" שאלתי אז.

"סבתא אלישבע תפרה לה." היתה התשובה.

סבתא אלישבע. איזו אישה! אלישבע קרני, חמותו של מוטי ז"ל, היא אלמנתו של גיורא. שניהם ניצולי שואה, ממייסדי המושב. מן האנשים שהגיעו ארצה בשנת 1949, וישר מן האוניה הוסעו במשאיות לנגב, שם הורדו באמצע שום מקום, והפכו בעל-כרחם לחקלאים ובנו מושב לתפארת. גיורא קרני ז"ל, סבה של קרן, היה אמן – צייר ופסל, מדריך בפיסול בעץ. יצירות שלו מקשטות גם בתי-כנסת בהונגריה, ארץ הולדתו.

המשפחה היתה כל כך מיוחדת ביחסים הטובים שביניהם. בכל יום בצהריים היתה משפחת שטלריד סועדת את סעודת הצהריים בביתה של הסבתא. וכאשר הם נסעו ליוסטון, בה עשה מוטי פוסט-דוקטורט, נסעה הסבתא לתקופה ארוכה לבקר אותם ולבשל להם... ומאז

שהתאלמנה היא מקבלת יחס דומה מצד בני משפחתה: בכל ערב, בכל ימות השנה, היא נמצאת עם בני משפחת שטלריד בביתם. ממש משפחה למופת. ועתה הנה טרגדיה כזו...
משפחת שטלריד מייצגת את הישראלים היפים, את מלח הארץ. מוטי, יליד פולין, נשא לאישה את שרה בת המושב, טכנאית רנטגן במקצועה. שניהם בנו את ביתם היפה כאן, גידלו שלושה ילדים לתפארת, טיפחו גינה נהדרת. והנה שימשה הגינה כרקע לצילומים בטלוויזיה, שדיווחה על האסון הנורא.
מי ייתן וסבתא אלישבע, אימא שרה והאחים אודי ואסף, יצליחו להמשיך בחייהם למרות האסון שפקד אותם. מי ייתן וכל תושבי מושב ניר-ישראל, שאך לפני זמן קצר סבלו מאימת ההפגזות, יחיו בשקט, בשלום ובשלווה עם בני משפחותיהם, ימשיכו לטפח את בתיהם וגינותיהם ויחוו ימי אושר ואחוה.

* * *